

605

ΤΕΥΧΟΣ

3-4/1985

ΕΒΓΑ: Έπί 50 χρόνια πρωτοπόρος στην ανάπτυξη της βιομηχανίας προϊόντων γάλακτος

Στα μέσα της δεκαετίας του 1930, θα αρχίσει να κάνει τα πρώτα της δειλά βήματα η ελληνική γαλακτοβιομηχανία. Σημαντικότερος εκφραστής αυτής της προσπάθειας υπήρξε αναμφίβολα η Εθνική Βιομηχανία Γάλακτος, η γνωστή σε όλους μας ΕΒΓΑ, η οποία υπήρξε από το ξεκίνημά της ιδιαίτερα πρωτοποριακή – όπως σημειώνει το συναφές άρθρο με αφορμή τη συμπλήρωση 50 χρόνων της συγκεκριμένης βιομηχανίας. (τεύχη 605 / 606, Μάρτιος / Απρίλιος 1985):

«Την συμπλήρωσι μισού αιώνας λειτουργίας της εορτάζει εφέτος η Ελληνική Βιομηχανία Γάλακτος “ΕΒΓΑ”. Το όνομα της οποίας έχει συνδεθεί (και, για πολλά χρόνια, ταυτισθεί) με την ιστορία και εξέλιξη του κλάδου αυτού στην χώρα μας.

Η ΕΒΓΑ (η αρχική επωνυμία της οποίας ήταν “Εθνική Βιομηχανία Γάλακτος” μετατραπείσα σε “Ελληνική” το 1937) δημιουργήθηκε το 1934 από τους εκ Σικάγου ομογενείς αδερφούς Σουρραπά και ένα χρόνο αργότερα άρχισε να παράγει τα πρώτα προϊόντα της (παστεριωμένο γάλα σε γυάλινες φιάλες, κρέμα γάλακτος, αγελαδινό γιαούρτι σε κεσέδες από αλουμίνιο και φρέσκο βούτυρο σε πακέτα) [...]. Το 1936 κυκλοφόρησαν, για πρώτη φορά, τα παγωτά ΕΒΓΑ “σε ξυλάκι” (με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας στην Ελλάδα) και σε κύπελλα».

630

ΤΕΥΧΟΣ

06/1988

« Δ Ε Λ Τ Α » Α/Ε: ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ

Αλλά, και μία ακόμη ιστορική γαλακτοβιομηχανία, θα γιόρταζε τα 20 χρόνια πορείας. (τεύχος 630, Ιούνιος 1988): «Όταν το 1930 ο νεαρός Αριστείδης Δασκαλόπουλος ξεκινούσε την επαγγελματική του δράση με ένα γαλακτοπωλείο στα Εξάρχεια, κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει τότε ποια θα ήταν η εξέλιξη.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, το μικρό εκείνο γαλακτοπωλείο (και γιαουρτάδικο) κατάφερε όχι, μόνο, να αντέξει στις αντιξοότητες και τις δοκιμασίες μιας δύσκολης, ταραγμένης εποχής, αλλά και να προοδεύσει χάρις στον μόχθο, στην σωστή επαγγελματική αντίληψη, στην διορατικότητα, στη σύνεση και πίστι του δημιουργού του. Έτσι, 35 χρόνια περίπου μετά το ξεκίνημα, το μαγαζάκι των Εξαρχείων, έχοντας περάσει από διάφορες φάσεις ανάπτυξεως, είχε πια μεταμορφωθεί σε ένα γαλακτοκομικό εργοστάσιο στον Ταύρο (1966).

Το 1968 ήταν το επόμενο έτος-ορόσημο. Την χρονιά εκείνη, η επιχείρησι απέκτησε τη σημερινή της μορφή: Με την συγκρότησι της Ανωλύμου Εταιρίας

615

ΤΕΥΧΟΣ

01-02/1986

ΦΟΡΟΣ ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΗΣ ΑΞΙΑΣ: Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ο Φόρος Προστιθέμενης Αξίας είναι έμμεσος φόρος που επιβλήθηκε από το Κοινοτικό Δίκαιο στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης – το γνωστό ΦΠΑ.

Στην Ελλάδα καθιερώθηκε την 1η Ιανουαρίου 1987, με τριχρόνη καθυστέρηση. (τεύχος 615, Ιανουάριος / Φεβρουάριος 1986):

«Τα... ψέμματα, όπως φαίνεται, τελειώνουν! Ύστερα από αλλεπάλληλες παρατάσεις (η πρώτη μέχρι το 1983, η δεύτερη μέχρι το τέλος του 1985, η τρίτη μέχρι το τέλος του 1986), ο Φόρος Προστιθέμενης Αξίας θα εισαχθεί και στην χώρα μας από 1.1.1987 στα πλαίσια των υποχρεώσεων που ανέλαβε η Ελλάς – με την ένταξί της στην ΕΟΚ- για την εναρμόνισι του φορολογικού καθεστώτος της σύμφωνα με τα ισχύοντα στην Κοινότητα.

Σχετικό νομοσχέδιο κατετέθη στην Βουλή στις 27.1.1986 από τον υπουργό Οικονομικών κ. Δ. Τσοβόλα. Ποιες, όμως, θα είναι οι επιδράσεις της εισαγωγής του ΦΠΑ στην ελληνική οικονομία; Μολονότι η φύσι και το μέγεθός τους θα εξαρτηθούν από τη διάρθρωσι του νέου φόρου, από τον αριθμό και το ύψος των συντελεστών και από άλλες “παραμέτρους”, από “δεδομένα”, που δεν είναι ακόμη καθορισμένα, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα υπάρξουν επιδράσεις που θα πρέπει να γίνουν αισθητές σε διάφορους τομείς (τιμές, ισοζύγιο πληρωμών κ.λπ.)».

**ΕΓΚΕΛΑΔΟΣ – Ο ΤΑΚΤΙΚΟΣ
«ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ» ΜΑΣ
Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ,
«ΚΡΙΚΟΣ» ΜΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ «ΑΛΥΣΙΔΑΣ»**

620
ΤΕΥΧΟΣ
11-12/1986

Σάββατο, 13 Σεπτεμβρίου 1986. Ήταν ένα γλυκό φθινοπωρινό βράδυ όταν ο εγκέλαδος έπληξε με σφοδρότητα την πόλη της Καλαμάτας, αφήνοντας πίσω του 35 νεκρούς και περισσότερους από 300 τραυματίες. Στις 20:21 μ.μ. η ισχυρή σεισμική δόνηση των 6,2 Ρίχτερ που συγκλόνισε τους κατοίκους της μεσσηνιακής πρωτεύουσας, κράτησε αρκετά δευτερόλεπτα και προκάλεσε ανεπανόρθωτες ζημιές στα περισσότερα κτίρια. (Τεύχος 620, Νοέμβριος / Δεκέμβριος 1986): «Το μέγεθος του πρώτου σεισμού της Καλαμάτας, τον περασμένο Σεπτέμβριο, ήταν –όπως ανακοινώθηκε– 6,2 R. Από το μέγεθος αυτό σε συσχέτισμό με τα πιστοποιηθέντα αποτελέσματα μπορούμε να συμπεράνουμε, μεταξύ άλλων, και τα εξής:

1) Ένα μέρος της πόλης έχει κτιστεί σε εδαφολογικά και γεωσεισμικά ακατάλληλη περιοχή. Αυτή η ακαταλληλότητα θα μπορούσε να έχει εξουδετερωθεί, αν είχαν ληφθεί εδαφοτεχνικές και αντισεισμικές προφυλάξεις (π.χ. μικρότερο ύψος οικοδομών, μεγαλύτερος αντισεισμικός συντελεστής, ασφαλέστερες μέθοδοι θεμελίωσης, εξυγίανση του εδάφους κ.λπ.).

2) Εξ αιτίας των παραπάνω, τα αποτελέσματα του σεισμού ήταν πολύ μεγαλύτερα από όσον το μέγεθος του σεισμού και η επικεντρική ένταση, που εκδηλώθηκε στην Καλαμάτα, δικαιολογούν».

Ο ιδρυτής και πρόεδρος της «Δέλτα» κ. Αριστείδης Δασκαλόπουλος (αριστερά) και ο γενικός διευθυντής κ. Δημήτρης Αρ. Δασκαλόπουλος, πρωτεργάτης των εντυπωσιακών αναπτυξιακών αλλαγών της εταιρίας τα τελευταία χρόνια

“Δέλτα” δημιουργήθηκε μία πρωτότυπη, δυναμική βιομηχανία προϊόντων γάλακτος, η οποία, μέσα σε μια 20ετία, κατόρθωσε να φθάσει στην κορυφή του κλάδου της».

621
ΤΕΥΧΟΣ
1-2/1987

**ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΟΡΤΑΖΕΙ
ΕΦΕΤΟΣ 150 ΧΡΟΝΙΑ ΓΟΝΙΜΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΤΟΥ
ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ**

Το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, το οποίο συνήθως αναφέρεται απλώς ως Πανεπιστήμιο Αθηνών, ιδρύθηκε με νόμο της αντιβασιλείας την 31 Δεκεμβρίου 1836 (παλιό ημερολόγιο), επαναβεβαιώθηκε με βασιλικό διάταγμα του Όθωνα της 14ης Απριλίου του 1837 και λειτουργεί αδιαλείπτως από τον Μάιο του 1837.

Η επέτειος των 150 χρόνων δεν θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητη. Πόσω

Αριστερά: Ο πρώτος πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής Κωνστ. Σχοινάς. Δεξιά: Ο πρώτος σχολάρχης (κοσμητήρ) της Φιλοσοφικής Σχολής και δεύτερος πρύτανης του Πανεπιστημίου Νεόφυτος Βάμβας

μάλλον που το Πανεπιστήμιο Αθηνών είναι το αρχαιότερο Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα της σύγχρονης Ελλάδας και το πρώτο πανεπιστήμιο ολόκληρης της Βαλκανικής Χερσονήσου. **(Τεύχος 621, Ιανουάριος / Φεβρουάριος 1987):** «Την 15^η Μαΐου 1987 συμπληρώνονται 150 χρόνια από την ημέρα που ο μεγαλόπνευστος πρώτος Βασιλιάς μας Όθων, περιβαλλόμενος από την ολιγάριθμη τότε διοικητική και πνευματική ηγεσία του τόπου και το πολυάριθμο πλήθος των ηρωικών απελευθερωτών του, εγκαινίαζε τη λειτουργία του πρώτου ανωτάτου εκπαιδευτηρίου μας, του Πανεπιστημίου των Αθηνών.

Το μεγάλο αυτό ιστορικό γεγονός προβλέπεται, όπως και επιβάλλεται, ανάλογα να εορτασθή κατά τον εφετινό Μάιο: Γιατί δεν αποτελεί μια συνηθισμένη επέτειο κι ένα σταθμό στην πορεία των εργασιών ενός από τα πολλά κοινωνικά και πνευματικά μας ιδρύματα. Πρόκειται ουσιαστικά περί του εορτασμού της ημέρας της πνευματικής αναστάσεως του Έθνους μας».

626
ΤΕΥΧΟΣ
11-12/1987

‘Η 150ετής πορεία, εξέλιξι και προσφορά του Έθνικου Μετσοβίου Πολυτεχνείου

Την ίδια χρονιά, εορταζόταν και «η 150ετής πορεία, εξέλιξι και προσφορά του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου», άλλη μία ιδιαίτερα σημαντική επέτειος. Το Πολυτεχνείο Αθηνών ιδρύθηκε το 1837 και είναι το αρχαιότερο τεχνολογικό ίδρυμα της Ελλάδας **(τεύχος 626, Νοέμβριος / Δεκέμβριος 1987):** «Η Ακαδημία Αθηνών αποτίει την οφειλόμενη τιμή στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο επί τη ευκαιρία της συμπληρώσεως 150 χρόνων από τις ιδρύσεώς του. Η γνωστή σε όλους μας συμβολή του Ιδρύματος αυτού στην ανάπτυξη της Πατρίδας μας υπήρξε ανεκτίμητη [...]».

Δεν ιδρύθηκε το Πολυτεχνείο κατά το συνήθη τρόπο που ιδρύονται τα Πανεπιστήμια. Ξεκίνησε από ένα κυριακάτικο Σχολείο για στοιχειώδη μόρφωση τεχνιτών οικοδόμων και, πορευόμενο διά μέσου απιθάνων δυσχερειών και μετασηματισμών, κατέληξε σ’ ένα ανώτατο πνευματικό ίδρυμα τεχνικών επιστημών, που ελάμπρυνε την πνευματική ιστορία του τόπου και βοήθησε αφάνταστα την εξέλιξή του».

Το Πολυτεχνείο, το 1885 (Υδατογραφία του Λ. Λάντσα)

**«Μεγάλη Βρετανία»:
Η υπεραιωνόβια Αθηναία
αρχόντισσα σε ξένα χέρια...**

652
ΤΕΥΧΟΣ
05/1991

Είναι ένα ιστορικό ορόσημο της Αθήνας. Πρόκειται ίσως για το πιο γνωστό πολυτελές ξενοδοχείο της Ελλάδας, το οποίο καθ’ όλη τη διάρκεια λειτουργίας του φιλοξένησε κορυφαίες προσωπικότητες του πλανήτη.

Από τη στιγμή που δέχθηκε τον πρώτο της πελάτη, το 1874, ως τις μέρες μας, η «Μεγάλη Βρετανία» αποτελεί σημείο αναφοράς της κοινωνικής, πολιτιστικής, πολιτικής και οικονομικής ζωής της Αθήνας και κατ’ επέκταση της Ελλάδας. Όσο για την ιστορία της, είναι πολύπτυχη και –μεταξύ άλλων– άλλαξε ουκ ολίγες φορές ιδιοκτητή.

Μία από αυτές, καταγράφεται στο περιοδικό. **(Τεύχος 652, Μάιος 1991):** «Υστερα από έναν αιώνα λειτουργίας –στην τωρινή θέση στην Πλατεία Συντάγματος– το αρχοντικό ξενοδοχείο της Αθήνας «Μεγάλη Βρετανία» άλλαξε ιδιοκτησία, με την εξαγορά (τον περασμένο Μάρτιο) του 46% των μετοχών της Α/Ε Ελληνικών Ξενοδοχείων «Λάμψα» από την ολλανδική εταιρία “International Hotel Investments”. (Το 40% παραμένει στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος). Τη διοίκηση του ξενοδοχείου αναλαμβάνει η ιταλική επιχείρηση “Ciga” (την οποία, όπως έχει γραφεί, ελέγχει ο πρίγκιπας Αγά Χαν).

Με την αλλαγή αυτή [...], το παραδοσιακό ξενοδοχείο–σύμβολο της πρωτεύουσας εισέρχεται σε μια νέα φάση της πολύχρονης ιστορίας του. Που πιστεύουμε ότι θα είναι αντάξια του παρελθόντος της αγέραστης αυτής της υπεραιωνόβιας Αθηναίας αρχόντισσας...».

«Οι συμφωνίες του Μάαστριχτ – η σημασία τους για την Ευρώπη και την Ελλάδα»

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ, επίσημα γνωστή ως Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, θεωρείται η σημαντικότερη συνθήκη της Ευρωπαϊκής ηπείρου. Δεν υπήρξε ποτέ στην παγκόσμια ιστορία παρόμοια συνθήκη με τόσο πλούσιο οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό και πολιτισμικό περιεχόμενο, που να διατηρούσε ταυτόχρονα και την ισοτιμία των συμμετεχόντων κρατών. Η Συνθήκη του Μάαστριχτ έλαβε το όνομά της από την πόλη Μάαστριχτ στην οποία υπεγράφη στις 7 Φεβρουαρίου του 1992.

Μερικές μέρες πριν την επισήμοποίησή της, επιχειρείται μία πρώτη ανάλυση. **(Τεύχος 662, Απρίλιος 1992):** «Αν έπρεπε να αναφέρουμε μόνον ένα από τα αποτελέσματα της Συνόδου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (Διάσκεψη Κορυφής της ΕΟΚ) που έγινε στην ολλανδική πόλη Μάαστριχτ ως το πλέον σημαντικό, τότε θα ξεχωρίζαμε την Κοινή Πολιτική Εξωτερικών Σχέσεων και Ασφάλειας. Αυτό είναι ένα κεφάλαιο της νέας Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και προβλέπει συγκεκριμένα τα ακόλουθα: “Στην Κοινή Πολιτική Εξωτερικών Σχέσεων και Ασφάλειας περιλαμβάνεται το σύνολο των θεμάτων που αφορούν την ασφάλεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένης και της εν καιρώ διαμόρφωσης μιας Κοινής Αμυντικής Πολιτικής, η οποία δύναται εν τέλει να οδηγήσει σε Κοινή Άμυνα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση ζητεί από τη Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση, η οποία αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της ανάπτυξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να επεξεργάζεται και να υλοποιεί τις αποφάσεις και τις δράσεις της Ένωσης που έχουν επιπτώσεις στον τομέα της άμυνας. Το Συμβούλιο, σε συμφωνία με τα όργανα της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης, θεσπίζει τις αναγκαίες τακτικές λεπτομέρειες”. Τα παραπάνω, μαζί με τις αποφάσεις για τη δημιουργία Ταμείου Συνοχής, τη δυνατότητα συμμετοχής όλων των χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (δηλαδή της σημερινής Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή ΕΟΚ ή Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων) σε όλα τα θεσμικά όργανα της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, αποτελούν τα βασικότερα αμέσως ελληνικού ενδιαφέροντος αποτελέσματα του Μάαστριχτ».

«ΕΛΛΑΣ-ΦΩΣ»

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΕΘΝΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΑΤΣΗ
ΣΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΚΑΦΟΣ ΚΥΜΑΤΙΖΕΙ ΗΔΗ Η ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ!

‘Η πολιτική των έξι μεγάλων δημοκρατιών και έθνικος σύμφωνη: Η πολιτική ηγεσία του τότε –μέ έπί κεφαλής τον προθυπουργό κ. Α. Παπανδρέου και τον αρχηγό της αξιωματικής αντιπολίτευσης κ. Κ. Μητσοτάκη– μαζί με τον έδικοτο υπερχείλινο και συγκινημένο κ. ‘Ιω. Λάτση και την κόρη του κ. Μαρμάνου Λάτση-Κασσιόδοκστα. Λίγο μετά την ύψωση της κυανολέυκου στο έπαρξέζομενόπλοιο «‘Ελλάς-Φώς». Είκοσιόσντη, άκσμη, ό έπιθυργός Έμπορικής Ναυτιλίας κ. Έϊστ. ‘Αλεξάνδρής, ό έπιθυργός Προδούρας της Κυβέρνήσεως κ. ‘Ακης Τσοχατζάκος, ό πέμπτος όλος έθνοπολιτής του έπιθυργείου ‘Εξωτερικών κ. Τυμ. Νουάρ κ.ά.

Το τάνκερ «Ελλάς – Φως» του μεγαλοεφοπλιστή Γιάννη Λάτση είχε μήκος 414 μέτρα και πλάτος 63 μέτρα με βύθισμα 28 μέτρα, ενώ η χωρητικότητά του ήταν 550.000 τόνοι πετρέλαιο. Για την εξυπηρέτηση του πληρώματος υπήρχαν διαθέσιμα ποδήλατα, γιατί για να πάει κανείς από την πρύμνη μέχρι την πλώρη και να γυρίσει έπρεπε να διανύσει μια απόσταση περίπου 900 μέτρων. Στην εποχή του ήταν το δεύτερο μεγαλύτερο πλοίο στον κόσμο – και στις 11 Μαΐου 1986 πραγματοποιήθηκε τελετή με κάθε επισημότητα παρουσία του Πρωθυπουργού Ανδρέα Παπανδρέου και του αρχηγού της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης Κωνσταντίνου Μητσοτάκη.

Τεύχος 617 (Μάιος / Ιούνιος 1986): «Όταν, πριν από 13 χρόνια (το 1973), άρχιζε να λειτουργή στην Ελευσίνα το επιβλητικό βιομηχανικό συγκρότημα της “Πετρόλα Ελλάς”, ο δημιουργός του κ. Ιω. Λάτσης ετόνιζε –κατά την τελετή των εγκαινίων– με δικαιολογημένη υπερηφάνεια και συγκίνηση, πως το έργο έγινε “με ελληνική πίστι και ελληνικό φιλότιμο” [...]. Η ίδια αυτή πίστι, το ίδιο φιλότιμο, αλλά και η επιχειρηματική οξυδέρκεια και τόλμη [...] υπήρξαν πάντοτε η “κινητήρια δύναμη” των προσπαθειών και των επιτευγμάτων του κ. Λάτση [...].

Τα ίδια στοιχεία της προσωπικότητας και δράσεως του μεγάλου αυτού πρωταγωνιστού της οικονομικής αναπτύξεως της χώρας μας έχουν βάλει την “σφραγίδα” τους και στην πρόσφατη αποφασί του (για την οποία ήδη έχει γράψει η “Βιομηχανική Επιθεώρησης”) να εντάξη στον ελληνικό εμπορικό στόλο –σε μια εποχή που η ναυτιλία μας εμφανίζει τάσεις αποδυναμώσεως– τέσσερα δεξαμενόπλοιά του (2.000.000 τόννων περίπου), τα οποία, προηγουμένως, ήσαν υπό παναμαϊκή σημαία.

Η σημασία –συμβολική και ουσιαστική– της αποφάσεως αυτής του κ. Λάτση είναι ανεκτίμητη, πράγματι. Και, δικαιολογημένα, η επίσημη στιγμή της υλοποίησής της –με την ύψωση της κυανολέυκου στο μεγαλύτερο από τα σκάφη αυτά, το “Ελλάς-Φως”, στις 11 Μαΐου 1986– χαιρέτισθηκε ως “ορόσημο”, για την ναυτιλία μας, ως γεγονός εθνικής καθαυτού σπουδαιότητας».

641

ΤΕΥΧΟΣ

1-2/1990

17 Δεκεμβρίου 1989: Ένα λαμπρό όρόσημο
στην μακραίωνη πορεία Όρθοδοξίας καί Έλληνισμού

Άποψη του νέου Πατριαρχικού Οίκου
στην Κωνσταντινούπολη

Τα εγκαίνια του νέου Πατριαρχικού Οίκου Κωνσταντινουπόλεως

Τον Δεκέμβριο του 1989, στα λαμπρά εγκαίνια του ανοικοδομηθέντος Πατριαρχικού Οίκου, η οικογένεια Αγγελοπούλου παρέστη μαζί με φίλους και συνεργάτες, στην αναγόρευση του Παναγιώτου Θ. Αγγελόπουλου στο ύψιστο οφφίκιον του Άρχοντος Μεγάλου Λογοθέτου της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως. Η οικογένεια Αγγελοπούλου είχε αναλάβει τα έξοδα για την αναστήλωση του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Το κτίριο παρέμενε κατεστραμμένο ύστερα από την πυρκαγιά που ξέσπασε το 1941. (Τεύχος 64, Ιανουάριος / Φεβρουάριος 1990): «Την Κυριακή 17 Δεκεμβρίου 1989 έγιναν στην Κωνσταντινούπολη, την "Βασιλίδα των πόλεων", μέσα σε πανηγυρική, γεμάτη από συγκίνηση και ιστορικές μνήμες ατμόσφαιρα, τα εγκαίνια του νέου Πατριαρχικού Οίκου στο Φανάρι. Ακριβώς δύο χρόνια κι ένα μήνα από τότε που ο κ. Παναγιώτης Αγγελόπουλος, μαζί με τους γιους του κ.κ. Κωνσταντίνο και Θεόδωρο, ανακοίνωσαν στον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριο Α΄ (κατά τη διάρκεια τη επισκέψεώς του στην Αθήνα) την απόφασή τους να προσφέρουν όλο το απαιτούμενο τεράστιο ποσόν για την ανοικοδόμηση του Πατριαρχικού Οίκου στην Κωνσταντινούπολη, η σπουδαία εκείνη πρωτοβουλία είχε πάρει "σάρκα και οστά" στο επιβλητικό νέο κτίριο, το οποίο εγκαινιάζόταν με την λαμπρότητα που του ταίριαζε, την ημέρα εκείνη...»

650

ΤΕΥΧΟΣ

03/1991

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ: ΠΡΟΣΔΟΚΩΝΤΑΣ
ΤΗ ΖΩΟΓΟΝΟ ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ
ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ
ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΠΟΚΤΗΜΑ - ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, το οποίο σήμερα είναι ένας από τους διασημότερους χώρους διεξαγωγής μουσικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων παγκοσμίως, άνοιξε το 1991 και αποτέλεσε μείζον γεγονός την εποχή εκείνη. Έχει σχεδιαστεί από τον Εμμανουήλ Βουρέκα και τον Ηλία Σκρουμπέλο και άρχισε

647

ΤΕΥΧΟΣ

12/1990

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: ΚΑΙ ΕΣΟΝΤΑΙ ΑΙ ΔΥΟ ΕΙΣ ΚΡΑΤΟΣ ΕΝΑ

Τό γεγονός τής χρονιάς
καί οί έπιπτώσεις του

Στις 3 Οκτωβρίου 1990 πραγματοποιείται η επανένωση της Ανατολικής με τη Δυτική Γερμανία. Η πώση του τείχους του Βερολίνου, ένα χρόνο, πριν έδρασε καταλυτικά στην επιτάχυνση της προσχώρησης της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Γερμανίας στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Αναμφίβολα, ένα ιστορικό γεγονός που η σημασία του έγινε αμέσως αντιληπτή, προβληματίζοντας για τις επερχόμενες ευρωπαϊκές εξελίξεις. (Τεύχος 647, Δεκέμβριος 1990): «Περισσότερο παρά ποτέ τώρα, που φαίνεται να επισφραγίστηκε η νίκη της Δύσης επί της Ανατολής με σύμβολο και φορέα της νίκης αυτής την ενωμένη Γερμανία, προβάλλει κυρίαρχο το ερώτημα: "Ποιες είναι και θα είναι στο μέλλον οι επιπτώσεις της γερμανικής επανένωσης, ποιος ο ρόλος της γερμανικής ισχύος στον ευρωπαϊκό και διεθνή χώρο, στην υπόθεση της ευρωπαϊκής ενοποίησης, στην αναγέννηση της Ανατολικής Ευρώπης; [...]

Μαζί με την ευφορία και την πανηγυρική ατμόσφαιρα της επανένωσης στις 3 Οκτωβρίου 1990, η "φτωχή αδελφή" έφερε και το φορτίο των προβλημάτων της. Ωστόσο παρά τις απαισιόδοξες προβλέψεις ορισμένων —προβλέψεις που ίσως να αντικατοπτρίζουν την ανησυχία εν όψει ενός δεύτερου γερμανικού οικονομικού θαύματος ή τους φόβους που εμπνέει μία εκτός ελέγχου γερμανική ισχύς— οι προοπτικές για τη Γερμανία και την Ευρώπη δεν είναι, τουλάχιστον για την ώρα, σκοτεινές [...].

Ίσως στην εποχή μας η Γερμανία να αποτελέσει πόλο σταθερότητας στη νέα Ευρώπη και, απαλλαγμένη από τα κατάλοιπα του 19ου αιώνα, να πραγματοποιήσει τα οράματα των Γερμανών εκείνων, που έναν αιώνα πριν από τη γέννηση του Αδόλφου Χίτλερ είχαν συλλάβει την ευρωπαϊκή ιδέα».

Μετά την πώληση της ΑΓΕΤ, τί;

Κρίσιμα ερωτηματικά για το μέλλον της ελληνικής τσιμεντοβιομηχανίας μετά τις «συμμαχίες» που πολεμούν τις φθηνές εξαγωγές μας

Η πώληση της ΑΓΕΤ «Ηρακλής» στην Caltsestruzzi, στις 12 Μαρτίου 1992 είχε προκαλέσει σάλο ευθύς εξαρχής και το περιοδικό τοποθετήθηκε σχετικά. **(Τεύχος 662, Απρίλιος 1992):** «Η πώληση της ΑΓΕΤ “Ηρακλής” στην κοινοπραξία Εθνικής Τράπεζας- Caltsestruzzi, την επονομασθείσα CAL-NAT, ολοκληρώθηκε, αφήνοντας αναπάντητα ερωτήματα, που δεν έχουν μόνο “ιστορικό” χαρακτήρα, αλλά είναι κρίσιμα και για το μέλλον της ελληνικής τσιμεντοβιομηχανίας. Η ΑΓΕΤ είναι η μεγαλύτερη ελληνική βιομηχανία τσιμέντου, αλλά κυρίως ένας ισχυρότατος εξαγωγέας που έχει “ενοχλήσει”, μαζί με τον δεύτερο “Τιτάνα”, τους μεγάλους Ευρωπαίους παραγωγούς τσιμέντου στις αγορές της Δύσης. Οι αντιδράσεις τους, μάλιστα, ήταν τέτοιες, που οδήγησαν την Επιτροπή Ανταγωνισμού της Κοινότητας να διερευνήσει κατά πόσον έχει συσταθεί καρτέλ, το οποίο πολεμά τις φθηνότερες ελληνικές εξαγωγές. Και σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, η κατηγορία στοιχειοθετείται, είτε ονομαστεί καρτέλ, είτε συμμαχία για την αντιμετώπιση ενός επικίνδυνου αντιπάλου, της ελληνικής τσιμεντοβιομηχανίας. Από τη στιγμή της πώλησης της ΑΓΕΤ, ο μεγαλύτερος εκπρόσωπος αυτού του αντιπάλου βρίσκεται πλέον στα χέρια ενός “αουτσάιντερ”, μιας μεγάλης καταναλώτριας εταιρίας που από καιρό είναι “αγκάθι” στο πλευρό Ιταλών παραγωγών τσιμέντου».

Ο πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κ. Καραμανλής με τον πρόεδρο των δ.σ. του Οργανισμού Μεγάρου Μουσικής και του Συλλόγου «Φίλοι της Μουσικής» κ. Χρ. Λαμπράκη

να κατασκευάζεται το 1976 από τον σύλλογο «Οι Φίλοι της Μουσικής». Αλλά η ιστορία του υπήρξε μακρά και πολυκύμαντη – όπως καταγράφεται στο περιοδικό. **(Τεύχος 650, Μάρτιος 1991):** «Τον μήνα αυτό, αρχίζει στην Αθήνα τη δοκιμαστική λειτουργία του ένας χώρος που υπήρξε το όραμα ζωής μερικών εμπνευσμένων Ελλήνων εδώ και αρκετές δεκαετίες και που φιλοδοξεί να θέσει τη σφραγίδα στον πολιτιστικό χάρτη της χώρας μας πρώτα, αλλά και της Ευρώπης όλης: το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών [...].

Τριάντα έξι ολόκληρα χρόνια πέρασαν από τη στιγμή που η διάσημη τότε Ελληνίδα καλλιτέχνης του γερμανικού lied Αλεξάνδρα Τριάντη είχε την έμπνευση για τη δημιουργία ενός χώρου που θα στέγαζε αποκλειστικά τη μουσική στην Αθήνα [...]. Έτσι, λοιπόν, ιδρύθηκε το 1954 ο σύλλογος «Οι Φίλοι της Μουσικής» με αυτόν τον σκοπό. Με την επιμονή της Αλεξάνδρας Τριάντη, τη θερμή συμπαράσταση του μαέστρου Δημήτρη Μητρόπουλου και των «Φίλων», ο σύλλογος απέκτησε το 1956 το κατάλληλο οικόπεδο που του παραχώρησε το κράτος (επί πρωθυπουργίας Αλεξάνδρου Παπάγου και, κατόπιν, Κωνσταντίνου Καραμανλή). Αλλά μόνο το 1970 βρέθηκαν τα πρώτα χρήματα για την έναρξη των εργασιών ανεγέρσεως του Μεγάρου από το Ίδρυμα Δεκόζη-Βούρου, με πρόεδρο έναν άλλο σημαίνοντα φιλόμουσο, τον Λάμπρο Ευταξία.

Στις 21 Μαΐου 1976, λοιπόν, ο και πάλι πρωθυπουργός της Ελλάδας Κωνσταντίνος Καραμανλής θεμελιώνει το Μέγαρο των Φίλων της Μουσικής, πάνω στα σχέδια του αρχιτέκτονα-ακουστικολόγου Heinrich Keilholz, τον οποίο είχε υποδείξει ο Herbert von Karajan.

Ένα χρόνο αργότερα, οι εργασίες σταματούν λόγω ελλείψεως πόρων και την ίδια χρονιά η εμπνεύστρια και ως τότε “κινητήρια δύναμη” του έργου Αλεξάνδρα Τριάντη πεθαίνει. Άλλα δέκα τρία χρόνια πέρασαν για να φτάσουμε στην πρόσφατη αποπεράτωση του γιγαντιαίου αυτού έργου, που πραγματοποιήθηκε τελικά χάρη στην γενναία κρατική ενίσχυση των τελευταίων χρόνων, αλλά και στην ιδιαίτερα σημαντική συμμετοχή εκπροσώπων της ιδιωτικής πρωτοβουλίας».

Ελληνική επιχείρηση: Μηνύματα από τους νέους

Οι βραβευθέντες του διαγωνισμού της «ΒΕ» μαζί με την κ. Αλ. Βοβολίνη-Λασκαρίδη και τον κ. Δ. Μαρινόπουλο, μετά την τελετή

Το 1994 είναι το έτος έναρξης για τον Πανελλήνιο Φοιτητικό Διαγωνισμό που έκτοτε διοργανώνεται κάθε χρόνο από το περιοδικό. (Τεύχος 697, Ιούνιος 1995): «Στις 10 Μαΐου πραγματοποιήθηκε η τελετή βράβευσης των νικητών του Πανελληνίου Φοιτητικού Διαγωνισμού της “Βιομηχανικής Επιθεώρησης” στο ξενοδοχείο “Μεγάλη Βρετανία”.

Ο διαγωνισμός διοργανώθηκε στα πλαίσια του εορτασμού των 60 χρόνων αδιάκοπης κυκλοφορίας του περιοδικού και είχε ως θέμα “Η Ελληνική Επιχείρηση στο Ξεκίνημα του 21^{ου} Αιώνα”. Οι εργασίες αξιολογήθηκαν από Επιτροπή, η οποία αποτελείται από τους: Δ. Μαρινόπουλο, πρόεδρο του IOBE και πρώην πρόεδρο του ΣΕΒ, Τ. Αράπογλου, γενικό διευθυντή της American Express Bank, Δ. Σβορώνο, εντεταλμένο σύμβουλο της “Βιοσώλ”, Ι. Χασιδ, καθηγητή του Πανεπιστημίου Πειραιώς, Δ. Καραμάνο, διευθυντή σύνταξης της ΒΕ και Γ. Σιώτο, σύμβουλο έκδοσης της ΒΕ».

77 βήματα για το ευρώ 4 Ιανουαρίου 1999: Μια νέα εποχή ανατέλλει για την Ευρώπη

Η εποχή του ευρώ ξεκίνησε αλλάζοντας το σκηνικό, την καθημερινότητα, τις προοπτικές των κρατών-μελών που θα διαμόρφωναν την ευρωζώνη. Η Ελλάδα δεν θα αργούσε, με τη σειρά της, να ενταχθεί – αν και ήδη υπήρχαν ανησυχίες για το κατά πόσο ήταν πραγματικά έτοιμη για την μετάβασή της από τη δραχμή στο ευρώ και για το ποιες θα ήταν οι συνέπειες. (Τεύχος 737, Ιανουάριος 1999): «Στις 4 Ιανουαρίου γεννιέται το ευρώ και μαζί του ξεκινάει μια νέα εποχή για την Ευρώπη. Πόσο έτοιμη είναι, όμως, η χώρα μας να υποδεχθεί το κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα; [...].

Μπορεί ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών Γιάννος Παπαντωνίου να έχει δίκιο, όταν υποστηρίζει ότι βρισκόμαστε σε απόσταση αναπνοής από την ένταξη της δραχμής στο ευρώ, όμως η αισιοδοξία του ισχύει μόνο για τα λεγόμενα κριτήρια ένταξης. Όσον αφορά στα άλλα κριτήρια –αυτά των χιλιάδων προσαρμογών– ο δρόμος είναι μακρύς. Η δημόσια οικονομία,

Δημόσιο Χρέος:

Ένα ηφαίστειο εν ενεργεία

Πολύ σύντομα η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας θα γίνει εκρηκτική, αν το ύψος και η ταχύτητα συσσώρευσης του χρέους δεν ελεγχθούν

Η ελληνική οικονομική κρίση (2009-2018) ή αλλιώς ελληνική κρίση χρέους, ήταν η αδυναμία του ελληνικού δημοσίου να δανειστεί με χαμηλά επιτόκια από τις διεθνείς αγορές, που αυτό είχε ως συνέπεια την αδυναμία του να σταθεί αντάξιο στις υποχρεώσεις του. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την αδυναμία να αποπληρώσει το χρέος του, όπως τα ομόλογα που έληξαν στις αρχές του 2010, με το έλλειμμα του προϋπολογισμού να έχει ανέλθει στο -15.4%.

Η κρίση είχε τεράστιες κοινωνικές επιπτώσεις με την ανεργία, τις τιμές και τη φτώχεια να αυξάνονται, ενώ το βιωτικό επίπεδο και τα εισοδήματα έμελλε να υποστούν δραματική μείωση. Και, όμως, η παρομοίωση του δημοσίου χρέους με «ηφαίστειο εν ενεργεία» ήδη από το 1994 δείχνει ότι το πρόβλημα ήταν γνωστό τουλάχιστον 15 χρόνια πριν η ελληνική οικονομία εισέλθει στην μεγαλύτερη περιπέτεια των μεταπολιτευτικών χρόνων. (Τεύχος 681, Ιανουάριος 1994): «Εκατό χρόνια μετά την πτώχευση του Δεκεμβρίου 1893, η χώρα μας βρίσκεται και πάλι στα πρόθυρα μιας νέας κρίσης δημοσίου χρέους [...]. Συνολικά, η εξυπηρέτηση του δημοσίου χρέους το 1994 θα απορροφήσει το 87% των προϋπολογισθέντων εσόδων του τακτικού Προϋπολογισμού, ενώ εάν δεν μεταφέρονταν τόκοι ύψους 414 δισεκ. δρχ. στη χρήση του 1995, θα απαιτείτο το 94,2% των εσόδων! [...].

Το ύψος του δημοσίου χρέους σε συνδυασμό με τα υψηλά επιτόκια και τον εξαιρετικά βραχυχρόνιο χαρακτήρα του χρέους, έχει προσδώσει μια μοναδική δυναμική στη συσσώρευση του χρέους και στα ποσά που απαιτούνται κάθε χρόνο για την εξυπηρέτησή του [...]. Εξάλλου, λόγω του εξαιρετικά βραχυχρόνιου χαρακτήρα του χρέους, ανά πάσα στιγμή είναι δυνατό, εάν δεν ανανεωθούν οι τίτλοι του δημοσίου που λήγουν κάθε μήνα, να ξεσπάσει μια κρίση δημοσίου χρέους, με ανυπολόγιστες συνέπειες για την εθνική οικονομία και τη χώρα γενικότερα».

738

ΤΕΥΧΟΣ

02/1999

Καμία παρέκκλιση από την πολιτική μας

«Ψηλότερα η Σοφοκλέους
το 1999»

Από τις αρχές του 1999 επικρατούσε μια ανεπανάληπτη χρηματιστηριακή ευφορία.

Ήταν τότε που οι περισσότεροι Έλληνες θεωρούσαν το Χρηματιστήριο Αθηνών ως μία γρήγορη και βέβαιη πηγή πλούτισμού και παρακολουθούσαν τις συνεχιζόμενες ανοδικές κινήσεις των μετοχών από τις ξαπλώστρες της παραλίας. Όπου, στις 17 Σεπτεμβρίου 1999 η φούσκα έσκασε, οι περισσότεροι βρέθηκαν χαμένοι, με τις αποταμιεύσεις τους συρρικνωμένες. Η ιστορία της χρηματιστηριακής φούσκας του 1999 σημάδεψε εκείνη την περίοδο και έμεινε στη συλλογική μνήμη ως «σκάνδαλο του χρηματιστηρίου».

Ενδεικτική του υπερασισιόδοξου κλίματος που είχε προηγηθεί σχετικά με την ανοδική πορεία του Χρηματιστηρίου ήταν η συνέντευξη που έδωσε στο περιοδικό ο τότε υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Γιάννος Παπαντωνίου. (Τεύχος 738, Φεβρουάριος 1999): «Το Χρηματιστήριο Αθηνών (ΧΑΑ) είχε την καλύτερη εξέλιξη από όλα τα παγκόσμια χρηματιστήρια το 1998. Η ελληνική οικονομία αυτή τη στιγμή ξεχωρίζει στο παγκόσμιο αυτό χωριό και αυτό συμβαίνει επειδή έχει δύο χαρακτηριστικά εντελώς ιδιαίτερα: Πρώτον, είναι μια ισχυρά αναπτυσσόμενη οικονομία με ρυθμούς κοντά στο 4%, ενώ η παγκόσμια οικονομία κινείται με 2%, και, δεύτερον, είναι μια οικονομία που εισέρχεται στην Ε.Ε. — κι αυτό οπωσδήποτε διεγείρει τις διεθνείς αγορές. Εκτιμώ ότι το ΧΑΑ κάλλιστα μπορεί να απορροφήσει ένα σημαντικό μέρος αυτής της αυξημένης ζήτησης τίτλων. Δεν κάνω πρόβλεψη — αυτό είναι θέμα της αγοράς — αλλά το ΧΑΑ έχει πολύ μεγάλα περιθώρια γενικότερης ανάπτυξης»

775

ΤΕΥΧΟΣ

02/2002

Με το βλέμμα στραμμένο στην πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης

Ήταν Πρωτοχρονιά του 2002 όταν ο τότε πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, μπροστά στις κάμερες, έκανε την πρώτη ανάληψη από ΑΤΜ σε ευρώ. Το κλίμα ήταν πανηγυρικό. Το ευρώ αντικαθιστά εκείνη την ημέρα τη δραχμή. Το ευρώ είναι πλέον μια νέα πραγματικότητα και για την Ελλάδα και το άρθρο της ΟΒΕ (τεύχος 775, Φεβρουάριος 2002) καταγράφει: «Έχουν περάσει τρεις μόλις εβδομάδες από την κυκλοφορία του ευρώ σε φυσική μορφή και ήδη το επί δεκαεπτά δεκαετίες εθνικό νόμισμα της Ελλάδας αποτελεί για τους περισσό-τερους απλή ανάμνηση [...].

Η μετάβαση από τη δραχμή στο νέο νόμισμα έγινε σε γενικές γραμμές σύμφωνα με το πρόγραμμα, δικαιώνοντας όσους υποστήριζαν: “Στην Ελλάδα είστε προσαρμοστικοί και δεν θα έχετε σοβαρά προβλήματα εξοικείωσης”. Τις πρώτες ημέρες μετά την Πρωτοχρονιά μπορούσες να αναγνωρίζεις στους περισσότερους μια... παιδική αγάπη για το νέο νόμισμα. Σαν να ήταν το εφετινό δώρο του Αϊ-Βασίλη.

Σε κάποιες περιπτώσεις, μάλιστα, η λατρεία του κοινού για το “νεογέννητο” ήταν εκείνη που δημιουργούσε τα προβλήματα, καθώς χιλιάδες πολιτών έσπευσαν στις τράπεζες να πιάσουν το ευρώ στα χέρια τους, υπομένοντας τις ατελείωτες ουρές (που ουσιαστικά οι ίδιοι προκαλούσαν) και κωφεύοντας στις εκκλήσεις των αρμοδίων για αυτοσυγκράτηση και παραχώρηση προτεραιότητας σε όσους χρειαζόνταν άμεσα το νέο νόμισμα». Είναι η αρχή μιας νέας

Τις πρώτες ημέρες μετά την Πρωτοχρονιά μπορούσες να αναγνωρίζεις στους περισσότερους μια... παιδική αγάπη για το νέο νόμισμα

εποχής γεμάτης αισιοδοξία και προοπτικές, αν και ήδη διατυπώνονται οι πρώτοι προβληματισμοί για τη μελλοντική πορεία της ελληνικής οικονομίας αλλά και συνολικά του νέου οικοδομήματος.

728
ΤΕΥΧΟΣ
04/1998

ΔΡΑΧΜΗ: ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΤΩΡΑ Η ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΑΜΜΟΣ...

«Πώς να σώσετε τις δραχμές σας – Η υποτίμηση αποτέλεσε “κεραυνό εν αιθρία” στο επενδυτικό σκηνικό»

Η τελική ευθεία προς την ένταξη στην ΟΝΕ είχε ξεκινήσει το 1998, όταν η κυβέρνηση Σημίτη προχώρησε στην ένταξη της δραχμής στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών με κεντρική ισοτιμία 357 δραχμές / ECU, που αντιστοιχούσε σε υποτίμηση 14% έναντι της ισοτιμίας που ίσχυε μέχρι τότε (τεύχος 728, Απρίλιος 1998): «Η υποτίμηση της δραχμής της 14^{ης} Μαρτίου είχε πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα – γι’ αυτό γράφτηκαν τόσα πολλά, ώστε είναι ζήτημα αν αξίζει κανείς να αναφερθεί κι άλλο στο θέμα αυτό, έστω και περιληπτικά [...]».

Η υποτίμηση, λοιπόν, και οι συνθήκες πονηρίας υπό τις οποίες έγιναν και – κυρίως- προβλήθηκε/εξηγήθηκε, καθώς και έκταση της υποτίμησης στο 14%, έδειξαν ότι κόστος υπάρχει, ότι κάθε επιλογή μπορεί να έχει κόστος. Όσοι συστηματικά “πέρασαν” τον δανεισμό τους σε συνάλλαγμα, σε δολάρια ή γιεν ή μάρκα, και όσοι μάλιστα δεν έκριναν χρήσιμο να καλυφθούν για ένα μέρος του συναλλαγματικού κινδύνου, γνωρίζουν τώρα ότι κόστος υπάρχει, και μάλιστα απόλυτο και άμεσα αισθητό».

730
ΤΕΥΧΟΣ
06/1998

ΤΟΝΙ ΜΠΛΕΡ: “Θα μπορούμε στην ΟΝΕ όποτε εμείς το θελήσουμε”

Μία συνέντευξη από τον τότε πρωθυπουργό της Μεγάλης Βρετανίας, ο οποίος μίλησε εφ’ όλης της ύλης, στην οποία επισήμανε εγκαίρως το δομικό πρόβλημα του ευρώ: «Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι κατά βάση είναι ευεργετική η ύπαρξη της ενιαίας αγοράς και του ενιαίου νομίσματος, αφού παραδεχτούμε ότι η οικονομική μεταρρύθμιση πρέπει να συνοδεύει την ΟΝΕ.

Θα βρεθούμε σε μια κατάσταση όπου δεν υπάρχει ελαστικότητα στις συναλλαγματικές ισοτιμίες ούτε εργασιακή σταθερότητα, όπως θα υπήρχε μεταξύ των νομών της ίδιας χώρας, σε αντίθεση με τα ανεξάρτητα εθνικά κράτη, και όπου δεν υπάρχει μεγάλη επιθυμία να έχουμε μεγάλες μεταβιβάσεις οικονομικών πόρων από το κέντρο στην περιφέρεια της Ευρώπης».

Θα βρεθούμε σε μια κατάσταση όπου δεν υπάρχει ελαστικότητα στις συναλλαγματικές ισοτιμίες ούτε εργασιακή σταθερότητα, όπως θα υπήρχε μεταξύ των νομών της ίδιας χώρας, σε αντίθεση με τα ανεξάρτητα εθνικά κράτη, και όπου δεν υπάρχει μεγάλη επιθυμία να έχουμε μεγάλες μεταβιβάσεις οικονομικών πόρων από το κέντρο στην περιφέρεια της Ευρώπης».

765

ΤΕΥΧΟΣ

04/2001

Επενδύσεις 5 τρισ. δρχ. και 20.000 θέσεις εργασίας από την απελευθέρωση της ηλεκτροπαραγωγής

ΤΑ 6.396 MW που αφορούν στις μεγάλες θερμοηλεκτρικές μονάδες με καύσιμο το φυσικό αέριο, των οποίων το κόστος εκτιμάται σε 1 δισ. δρχ. για κάθε παραγόμενο MW

Μία πολύ σημαντική εξέλιξη ήταν αναμφίβολα το «άνοιγμα» της αγοράς ενέργειας προς ιδιώτες παραγωγούς. Αυτή η εξέλιξη σηματοδοτούσε την σταδιακή κατάργηση του μονοπωλίου της Δ.Ε.Η. (Τεύχος 765, Απρίλιος 2001): «Περίπου 1.000 αιτήσεις από επενδυτές που ενδιαφέρονται να δραστηριοποιηθούν στην ηλεκτροπαραγωγή κατατέθηκαν στη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ), στις 18 Φεβρουαρίου, πρώτη ημέρα της απελευθέρωσης αγοράς ηλεκτρισμού.

Ο υπουργός Ανάπτυξης Νίκος Χριστοδουλάκης έδωσε στοιχεία, σύμφωνα με τα οποία κατατέθηκαν 917 αιτήσεις για νέες μονάδες παραγωγής ηλεκτρισμού, εγκατεστημένης ισχύος 18.480 MW και παραγόμενης ισχύος 11.462 MW. Αν υλοποιηθούν όλες οι προτεινόμενες επενδύσεις, το κόστος θα ανέλθει σε 5 τρισ. δρχ., θα δημιουργηθούν 4.500 νέες θέσεις εργασίας και άλλες 15.000 θέσεις για την κατασκευή των μονάδων, τη συντήρηση και την προμήθειά τους [...].

Πρόκειται για τη μεγαλύτερη εκδήλωση ενδιαφέροντος από ιδιώτες επενδυτές που έχει εμφανιστεί ποτέ στην Ελλάδα».

705

ΤΕΥΧΟΣ

03/1996

Ουδέν κακόν...

Η κρίση των Ιμίων κορυφώθηκε τις πρώτες πρωινές ώρες της 31ης Ιανουαρίου 1996, σε

μία εποχή που η κυβέρνηση Κώστα Σημίτη έκανε τα πρώτα της βήματα, φέρνοντας Ελλάδα και Τουρκία στα πρόθυρα ένοπλης αντιπαράθεσης. Κατά τη διάρκεια της κρίσης ελκικότερο του Ελληνικού Πολεμικού Ναυτικού, κατέπεσε κατά την επιστροφή του στη φρεγάτα. Τη ζωή τους έχασαν και τα τρία μέλη του πληρώματος. Τελικά με την παρέμβαση του ΝΑΤΟ, και κυρίως των ΗΠΑ, η ένταση εκτονώθηκε και οι δύο χώρες απέσυραν τους στόλους τους. Το κύριο άρθρο του περιοδικού αναφερόταν σε αυτήν τη μεγάλη ελληνοτουρκική κρίση. (Τεύχος 705, Μάρτιος 1996): «Τώρα που η ελληνοτουρκική κρίση περί τη βραχονησίδα Ίμια ανήκει στο παρελθόν (για την ακρίβεια αυτή η κρίση...), αλλά όλα τα συμβάντα, οι παρενέργειες και ο απόηχός τους παραμένουν ακόμη “νωπά”, είναι αναγκαία μια νηφάλια, θαρραλέα, ρεαλιστική και αυτοκριτική ανασκόπηση, ανάλυση και αξιολόγησή τους. Με το βλέμμα όχι προσπλημένο στα χθεσινά, αλλά στραμμένο στο μέλλον. Χωρίς άγονες οίμωγες και κατάρες και πολεμοχαρείς αλαλαγμούς (εκ των υστέρων και εκ του ασφαλούς...).

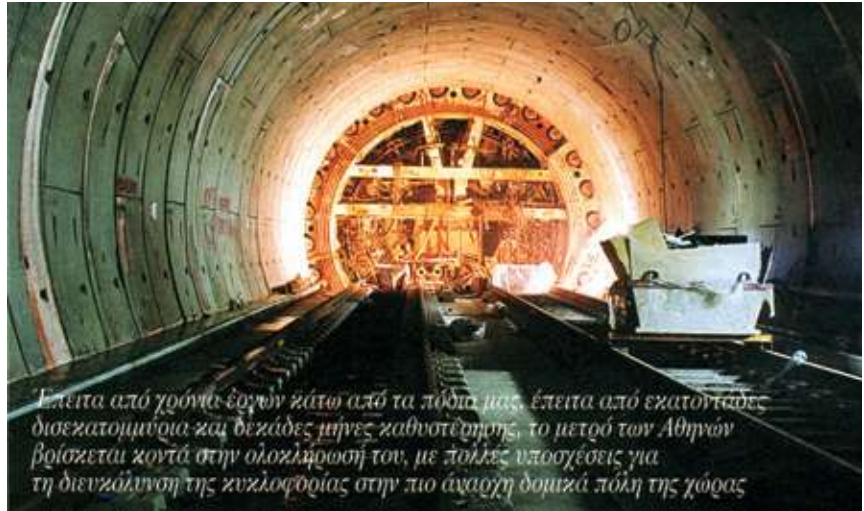
Αλλά και χωρίς προσπάθειες υποβαθμίσεως σφαλμάτων και συγκαλύψεως ευθυνών. Όσο και αν ακούγεται παράδοξο, η άκρως δυσάρεστη (από πολλές απόψεις) υπόθεση της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσεως στα Ίμια, οι ατυχείς χειρισμοί της κυβερνήσεώς μας, η αν-ετοιμότητα και σύγχυση των “αρμοδίων”, οι αναδυθείσες αδυναμίες μας, η απογοήτευση και το αίσθημα ταπεινώσεως της κοινής γνώμης, το αντιμάγαλο των πολιτικών αντιδράσεων (εν πολλοίς αστόχων αλλά όχι αδικαιολογίων) – όλα αυτά και άλλα πολλά ανησυχητικά και επώδυνα, έχουν και τη θετική τους πλευρά. Διότι (εγκαίρως, ελπίζουμε, και χωρίς βαρύτατο εθνικό κόστος) κατέδειξαν ανεπάρκειες της κυβερνήσεως και του κρατικού μας μηχανισμού (αμυντικού και όχι μόνον), υπογράμμισαν για μια ακόμη φορά την ανυπαρξία εθνικής στρατηγικής (δίνοντας μια πρόγευση των δυναμικών επιπτώσεών της...), την επί μακρόν διπλωματική απραξία και απομόνωσή μας, τις ολέθριες συνέπειες της εισβολής του κομματισμού στον χώρο της εθνικής άμυνας, φανέρωσαν πάλι την χαρακτηρίζουσα και άλλους τομείς του δημοσίου βίου μας μακαριότητα, αυταρέσκεια, ασυνεννοησία και επιπολαιότητα. Και, το σπουδαιότερο, έδειξαν πόσο ακριβιά μπορεί να πληρώσουμε όλα αυτά... Αν λειτουργήσει το πάθημα ως μάθημα (...) τότε ίσως επαληθευθεί –και στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση– το “ουδέν κακόν αμιγές καλού”».

744

ΤΕΥΧΟΣ

08/1999

Το μετρό έρχεται, η ταλαιπωρία φεύγει;

Επειτα από χρόνια έργων κάτω από τα πόδια μας, έπειτα από εκατοντάδες δισεκατομμύρια και δεκάδες μήνες καθυστέρησης, το μετρό των Αθηνών βροίσκεται κοντά στην ολοκλήρωσή του, με πολλές υποσχέσεις για τη διενκάλυψη της κυκλοφορίας στην πιο άνοχη δομικά πόλη της χώρας

Το μετρό της Αθήνας είναι ένα από τα μεγάλα έργα που αναμενόταν με ανυπομονησία πολλών χρόνων, για να αποσυμφορηθεί η ασφυκτική κυκλοφοριακή κίνηση που επικρατούσε στους δρόμους της πρωτεύουσας. Στις 29 Ιανουαρίου του 2000 λειτούργησαν τα δύο πρώτα τμήματα των νέων γραμμών: το τμήμα Σεπόλια - Σύνταγμα της Γραμμής 2 με επτά σταθμούς και το τμήμα Σύνταγμα - Εθνική Άμυνα της Γραμμής 3, επίσης με επτά σταθμούς. Ο κόσμος που επισκέφτηκε το μετρό την πρώτη μέρα λειτουργίας του έφθασε το 1.000.000. Η υποδοχή του κοινού ήταν ενθουσιώδης. Τον Ιούλιο του 2004 παραδόθηκε η επέκταση προς το Αεροδρόμιο, εγκαίρως, για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες των επικείμενων Ολυμπιακών Αγώνων. Λίγους μήνες πριν από τα εγκαίνια αυτού του τόσο σημαντικού έργου, η προσμονή των ευεργετικών επιπτώσεων από τη χρήση του είναι αναμενόμενη. (Τεύχος 744, Αύγουστος 1999): «Το μετρό θα αποτελέσει ένα ελκυστικό μέσο μεταφοράς για τον πολίτη, καθώς επίσης και μια αξιόπιστη, εναλλακτική λύση για το τεράστιο κυκλοφοριακό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι κάτοικοι του λεκανοπεδίου Αττικής [...]».

Από τη λειτουργία του μετρό προβλέπεται ότι θα μειωθούν κατά 250.000 περίπου οι ημερήσιες μετακινήσεις με Ι.Χ., γεγονός που θα έχει ευεργετικές επιπτώσεις στην καθημερινή λειτουργία, στο κυκλοφοριακό και στο περιβάλλον της πόλης. Αναγκαία συνθήκη, όμως, για την επίτευξη των παραπάνω στόχων είναι η αναβάθμιση της δομής και του ρόλου των υπόλοιπων μέσων μαζικής μεταφοράς και της σχετικής τους αναδιάρθρωσης, αφού θα κληθούν να αναλάβουν ένα μεγάλο φόρτο μετακινήσεων, που θα πρέπει να λειτουργεί σε σύγκλιση και συνδυαστικά με το μετρό (σταθμοί μετεπιβίβασης κ.λπ.). Αν και οι ευεργετικές επιπτώσεις του έργου δεν θα είναι ορατές από την πρώτη στιγμή, απαραίτητη προϋπόθεση παραμένει η εμπιστοσύνη των πολιτών στη χρήση του».

737

ΤΕΥΧΟΣ

01/1999

«Hochtief: Ένας κολοσσός στην Ελλάδα»

Τα πρώτα σχέδια μεταφοράς του αεροδρομίου από το Ελληνικό σε κάποια άλλη τοποθεσία άρχισαν ήδη το 1968 επί Δικτατορίας, όταν η Αθήνα άρχισε να επεκτείνεται, με αποτέλεσμα το παλιό αεροδρόμιο να περικυκλωθεί από κτίρια. Η ιδέα διατηρήθηκε και το 1976

Τα έργα στο αεροδρόμιο των Σπάρτων σε εξέλιξη

παρουσιάστηκε μελέτη στην ελληνική κυβέρνηση που υποδείκνυε ως ιδανική θέση για ένα νέο αεροδρόμιο τα Σπάτα. Στα τέλη της δεκαετίας του 1970 οι μελέτες ολοκληρώθηκαν, αλλά το Δεκέμβριο του 1981 ακυρώθηκε το εγχείρημα. Στις αρχές της δεκαετίας του 1990, ήταν πλέον προφανές ότι το Ελληνικό δεν θα μπορούσε να εξυπηρετήσει τις αυξανόμενες επιβατικές ανάγκες, αφού δεν υπήρχε χώρος για επέκταση.

Στις 31 Ιουλίου 1995, έπειτα από διεθνή διαγωνισμό, επελέγη η γερμανική εταιρία Hochtief (Χόχτιφ) για την κατασκευή του και τη μετέπειτα συνδιοκτησία του με το ελληνικό Δημόσιο. Στις 5 Σεπτεμβρίου 1996, έγινε η τελετή θεμελίωσης από τον πρωθυπουργό Κώστα Σημίτη. Οι εργασίες κατασκευής του νέου αεροδρομίου ολοκληρώθηκαν τον Σεπτέμβριο του 2000, πέντε μήνες νωρίτερα από το χρονοδιάγραμμα. Το σχετικό ρεπορτάζ του περιοδικού εστιάζει στην εξέλιξη των εργασιών κατασκευής του αεροδρομίου Ελευθέριος Βενιζέλος φιλοτεχνώντας το πορτρέτο της κατασκευαστικής εταιρίας που ανέλαβε αυτό το μεγάλο έργο υποδομής για την χώρα. (Τεύχος 737, Ιανουάριος 1999): «Με παρουσία σε περισσότερες από 60 χώρες σε ολόκληρο τον κόσμο και με τη συμμετοχή στην κατασκευή ορισμένων από τα μεγαλύτερα έργα υποδομής, ο γερμανικός κατασκευαστικός Όμιλος Hochtief AG διεκδικεί τον τίτλο του κορυφαίου ευρωπαϊκού οργανισμού στον τομέα του. Όταν το 1875 οι αδελφοί Helfmann ίδρυσαν στη Γερμανία τη Hochtief, ασφαλώς δεν τους περνούσε από το μυαλό ότι η εταιρία τους θα εξελισσόταν σταδιακά σε μια από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις του κατασκευαστικού τομέα σε παγκόσμιο επίπεδο [...].

Ενδεικτικά, ο Όμιλος Hochtief AG παρουσίασε το 1997 κύκλο εργασιών της τάξης των 8,1 δισ. Γερμανικών μάρκων και καθαρά κέρδη 158 εκατ. μάρκα. Σημειώνεται, επίσης, ότι η αξία των ανολοκλήρωτων έργων της εταιρίας στα τέλη του 1997 ξεπερνούσε τα 12,8 δισ. μάρκα. Μεταξύ των υποδομών αυτών περιλαμβάνεται και το νέο διεθνές αεροδρόμιο Αθηνών "Ελευθέριος Βενιζέλος", οι εργασίες του οποίου έχουν ολοκληρωθεί κατά 50% περίπου».

Είχαν περάσει περισσότερα από εκατό χρόνια από τη στιγμή που ο τότε πρωθυπουργός της Ελλάδας, Χαρίλαος Τρικούπης, οραματίστηκε τη γεφύρωση των περίπου τριών χιλιομέτρων που χωρίζουν το Ρίο από το Αντίρριο. Το 2004,

771
ΤΕΥΧΟΣ
10/2001

«Ο νέος εχθρός – Η επίθεση κατά των ΗΠΑ θα αλλάξει για πάντα τον τρόπο με τον οποίο η Αμερική αντιμετωπίζει τον εαυτό της και τον κόσμο»

11 Σεπτεμβρίου 2001 - «Η ημέρα που άλλαξε τον κόσμο». Τίποτα δεν θα ήταν πια το ίδιο όχι μόνο για τις ΗΠΑ, αλλά και για όλο τον κόσμο. Ήταν η μεγαλύτερη τρομοκρατική επίθεση που έχει συμβεί έως τώρα και αποτελεί κομβικό σημείο της παγκόσμιας ιστορίας, έχοντας προκαλέσει πολλές αλλαγές στις διεθνείς σχέσεις, στην κοινωνική και πολιτική ζωή, σε παγκόσμια κλίμακα.

Το **κύριο άρθρο** μερικές μέρες μετά επεσήμαινε ότι «θα περιοριστεί η άκρατη ατομική ελευθερία που απολαμβάνουμε ως σήμερα». (Τεύχος 771, Οκτώβριος 2001): «Η σχιζοφρενική ενέργεια της τρομοκρατικής ομάδας που έδρασε στη Νέα Υόρκη, στην καρδιά της Αμερικής και της παγκόσμιας οικονομίας, και στην Ουάσιγκτον, έσβησε τα πάντα από την τρέχουσα επικαιρότητα και άφησε να αιωρείται πάνω από την υφήλιο ένα τεράστιο ερώτημα: ποια διεστραμμένα μυαλά συνέλαβαν κι εκτέλεσαν ένα τόσο αποτρόπαιο σχέδιο; [...]

Και, δυστυχώς, η ιστορία διδάσκει ότι πάντα ο κύκλος του αίματος που ανοίγει, κλείνει αργά και δύσκολα... Αναμφισβήτητα, το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 λειτούργησε σαν ένα σεισμικό σοκ για όλο το οικοδόμημα του καπιταλιστικού τρόπου ζωής. Και η νέα γενιά, η γενιά που έχει γνωρίσει ως σήμερα μόνο την πολυτέλεια της άκρατης ελευθερίας, της ευημερίας και την υπερκατανάλωσης, ένωσε για πρώτη φορά το δέος του απόλυτου ανεξέλεγκτου τρόμου. Κι ένωσε την απειλή του πολέμου [...].

Όπως ήταν αναμενόμενο, και στη δική μας γειτονιά της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, ο αντίκτυπος των γεγονότων πάγωσε τον κόσμο των επιχειρήσεων. Η ανασφάλεια πλανάται και θα πλανάται μοιραία επί αρκετό καιρό ακόμη στην ατμόσφαιρα, επηρεάζοντας αρνητικά το αναπτυξιακό κλίμα. Ένα είναι βέβαιο: η εποχή της άκρατης ατομικής ελευθερίας που απολαμβάνουμε ως σήμερα θα περιοριστεί. Θα χρειαστεί να βρεθεί μια νέα χρυσή τομή που να συνδυάζει την ελευθερία με την ασφάλεια».

781

ΤΕΥΧΟΣ

08/2002

Με θέμα την ασφάλεια, αλλά διαφορετικά

Στις 29 Ιουνίου του 2002 εκρήγνυται πρόωρα μια βόμβα, τραυματίζοντας τον άνθρωπο που πήγε να την τοποθετήσει στα εκδοτήρια ακτοπλοϊκής εταιρίας στο λιμάνι του Πειραιά. Μετά τη σύλληψη από το Λιμενικό Σώμα εντοπίστηκε πάνω του περίστροφο το οποίο, έπειτα από ανάλυση, βρέθηκε ότι ανήκε στον αστυνομικό Χρήστο Μάτη, που σκοτώθηκε το 1984 κατά τη διάρκεια ληστείας και είχε χρησιμοποιηθεί σε δράσεις της η «17 Νοέμβρη».

Την 1η Ιουλίου 2002 ανακοινώνεται ότι ο τραυματίας είναι ο Σάββας Ξηρός. Αυτή ήταν η αρχή του τέλους της τρομοκρατικής οργάνωσης «17 Νοέμβρη» – της μέχρι τότε «οργάνωσης-φάντασμα»– που έδρασε στην Ελλάδα κατά την περίοδο 1975-2002, διαπράττοντας δολοφονίες, βομβιστικές επιθέσεις, αρπαγές οπλισμού, ληστείες, με συνέπεια τον θάνατο 23 ανθρώπων. (Τεύχος 781, Αύγουστος 2002): «Ανεξάρτητα από πώς προέκυψε – με τη βοήθεια της τύχης, από μια αστοχία κινήσεων, με τη συνεργασία των ξένων μυστικών υπηρεσιών, λόγω εσωτερικού εκφυλισμού της θρυλικής 117 Νοέμβρη- Ξεκίνησε μίαν ωραία πρωία να ξετυλίγεται το κουβάρι της τρομοκρατίας στην Ελλάδα.

Κανείς δεν ξέρει που θα φτάσουν τα πράγματα. Αλλά προσοχή! Μένει το βασικό γεγονός, μένει η εντελώς απτή πραγματικότητα των κρησφύγετων της 17Ν και του οπλισμού και του υλικού της [...]. Μένει η αίσθηση ότι “επιτέλους, κάτι κινήθηκε”».

το μεγαλόπνοο αυτό όραμα έγινε πραγματικότητα. Η Γέφυρα Ρίου-Αντιρρίου εγκαινιάστηκε στις 7 Αυγούστου 2004, μία εβδομάδα πριν από την τελετή έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων 2004 στην Αθήνα. (Τεύχος 789, Απρίλιος 2003): «Η ζεύξη Ρίου-Αντιρρίου γίνεται πραγματικότητα με την πρωτοποριακής σχεδίασης κρεμαστή γέφυρα που θα ανοίξει για το κοινό μετά το τέλος του 2004 [...]».

Είναι το μεγαλύτερο συγχρηματοδοτούμενο έργο που γίνεται στη χώρα μας, με τη συμμετοχή καταξιωμένων κατασκευαστικών εταιρειών από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Το μεγάλο αυτό έργο είναι ο κρίσιμος κρίκος που θα συνδέσει την Εγνατία Οδό με τον άξονα Πατρών – Αθηνών – Θεσσαλονίκης – Ευζώνων, αλλά και δύο από τα σημαντικότερα λιμάνια της χώρας, της Πάτρας και της Ηγουμενίτσας. Μειώνει τη διέλευση από το Ρίο στο Αντίρριο από τα σημερινά 40 λεπτά σε 4 λεπτά της ώρας».

715

ΤΕΥΧΟΣ

02/1997

Κατασκευάζοντας τον ασύρματο κόσμο

Η εξάπλωση της χρήσης κινητών τηλεφώνων είναι ένα γεγονός που ήδη από τη δεκαετία του '90 θα άλλαζε σημαντικά την καθημερινότητα των πολιτών. Αυτή ήταν μόνο η αρχή, αλλά και το τέλος μιας εποχής όπου η αναζήτηση του άλλου δεν είχε αυτονόητως θετική κατάληξη. Πάντως, στην Ελλάδα η κινητή τηλεφωνία έκανε τότε τα πρώτα της βήματα. (Τεύχος 715, Φεβρουάριος 1997):

«Η κινητή τηλεφωνία έχει μπει για τα καλά στη ζωή μας. Οι συνδρομητές της Ραπαφον και της Telestet έχουν ξεπεράσει ήδη το μισό εκατομμύριο, ενώ περισσότεροι από ένας στους είκοσι Έλληνες διαθέτουν “κινητό”. Ο κλάδος κάθε άλλο παρά στάσιμος είναι, αφού οι επενδύσεις αυξάνονται και νέες υπηρεσίες προστίθενται στις ήδη υπάρχουσες. Παράλληλα, μετά από καθυστέρηση, ο ΟΤΕ πραγματοποιεί μια παλιά του επιθυμία μπαίνοντας δυναμικά στο παιχνίδι – και δημιουργώντας έτσι νέα δεδομένα. Ακόμα δεν είναι γνωστό ποιες θα είναι οι άμεσες εξελίξεις στον “χορό” των δισεκατομμυρίων. Γεγονός είναι πάντως ότι με την αυγή του νέου αιώνα, το 8% του ελληνικού πληθυσμού θα διαθέτει κινητό τηλέφωνο».

Μέσα σε μερικές δεκαετίες, οι τηλεφωνο μεταμορφώθηκαν από σχετικά ακριβή και σπάνια “επιτέλους” σε πανταχού, τεχνολογικά, εύκολα προσιτά ανέγχα

753

ΤΕΥΧΟΣ

04/2000

WAP: Όταν τα κινητά παντρεύτηκαν το Ίντερνετ

Πολλά χρόνια πριν τα έξυπνα κινητά (smart phones) κατακτήσουν την αγορά της επικοινωνίας καθιστώντας τα απολύτως απαραίτητα εργαλεία τηλεφωνικής επικοινωνίας, διαδικτυακής επικοινωνίας και ενημέρωσης, αλλά και χρήσης πολλαπλών εφαρμογών, η τεχνολογία ήταν πολύ πιο εξελιγμένη απ' ό,τι

ήταν ευρέως γνωστό και όσα επακολούθησαν ήταν δρομολογημένα τουλάχιστον από το 2000 – όπως καταδεικνύει το άρθρο του περιοδικού (τεύχος 753, Απρίλιος 2000): «Η κινητή τηλεφωνία στην Ευρώπη άρχισε μια ξέφρενη πορεία ανάπτυξης τη δεκαετία του '80, με αποτέλεσμα σήμερα να κατέχει ηγετική θέση στη διεθνή αγορά, παραμερίζοντας τις ΗΠΑ σε αυτόν τον τομέα [...].

Έμεινε πλέον να επιτευχθεί η σύνδεση του κινητού με τον παγκόσμιο ιστό, κάτι που είχε επιχειρηθεί στο παρελθόν χωρίς επιτυχία, αφού έλλειπε το κοινό πρότυπο επικοινωνίας, το οποίο θα επέτρεπε το πάντρεμα πληροφορικής και κινητής τηλεφωνίας. Το κοινό πρότυπο ή, διαφορετικά, η κοινή γλώσσα ανακαλύφθηκε και είχε μόνο τρία γράμματα: WAP. Το WAP (Wireless Application Protocol) ή πρωτόκολλο εφαρμογών ασύρματης σύνδεσης σηματοδοτεί ένα στάνταρ τρόπο με τον οποίο ένα κινητό τηλέφωνο επικοινωνεί με τον server ενός δικτύου κινητής τηλεφωνίας.

Πρόκειται για μία νέα τεχνολογία που κάνει διαθέσιμες τις “έξυπνες” υπηρεσίες του Ίντερνετ μέσα από το κινητό μας τηλέφωνο και αναμένεται ότι θα αλλάξει τη ζωή μας, αφού θα μετατρέψει τα κινητά σε ένα πανάλαφρο εργαλείο αμφίδρομης επικοινωνίας. Οι εφαρμογές του πολλές και διαφορετικές: Υπηρεσίες, όπως ενημέρωση για διάφορα θέματα, on line αγορά προϊόντων, αεροπορικών και κινηματογραφικών εισιτηρίων, θα κάνουν την καθημερινή ζωή πιο εύκολη.

Ο χρήστης WAP θα έχει πρόσβαση στον τραπεζικό λογαριασμό του όπως από ένα μηχάνημα ATM. Θα στέλνει εμβάσματα, θα ζητά δάνειο ή την έκδοση πιστωτικής κάρτας. Θα ενημερώνεται για τις τιμές των μετοχών του, θα πουλάει ή θα αγοράζει σε πραγματικό χρόνο με το πάτημα ενός κουμπιού». Μάλιστα, η αυξανόμενη χρήση του ίντερνετ, σε συνδυασμό με την ανάπτυξη αξιόπιστων συστημάτων ασφαλείας, έδινε από τότε σαφείς ενδείξεις για την πορεία των τραπεζικών συναλλαγών, όπως φαίνεται από το άρθρο με τίτλο «e-banking: Η αρχή μιας νέας εποχής» (τεύχος 754, Μάιος 2000).

800
ΤΕΥΧΟΣ
03/2004

2004: Το κόστος του ολυμπιακού μεταλλίου

Οι Ολυμπιακοί Αγώνες που πραγματοποιήθηκαν, από τις 13 έως τις 29 Αυγούστου 2004, στην Αθήνα ήταν ένα σημαντικό γεγονός με πολλαπλούς συμβολισμούς και απηχήσεις.

Ήταν η εποχή που η Ελλάδα αισθανόταν την επιτυχία. Και αυτό έδινε διάχυτη την αισιοδοξία. Πάντως, μερικούς μήνες νωρίτερα, είχε ήδη αρχίσει η συζήτηση για την επόμενη μέρα – για την κληρονομιά των Ολυμπιακών Αγώνων και το πραγματικό κόστος για την ελληνική οικονομία. (Τεύχος 800, Μάρτιος 2004): «Αρκετές είναι οι εικασίες που έχουν γίνει σχετικά με τις επιπτώσεις –τόσο θετικές όσο και αρνητικές– που θα έχουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες στην ελληνική οικονομία.

Σύμφωνα με τους αισιόδοξους, έχουν τονώσει τον κύκλο των εργασιών της βιομηχανίας και των κατασκευών και αποτελούν βασικό παράγοντα της πρόσφατης αύξησης των ρυθμών μεγέθυνσης του ΑΕΠ οι οποίοι, κατά το πρώτο ήμισυ της δεκαετίας, θα κινούνται σε μέσο όρο λίγο πάνω από το 4%. Σύμφωνα με τους απαισιόδοξους, οι Αγώνες ασκούν ανοδικές πιέσεις στον μισθολογικό πληθωρισμό και διογκώνουν τεχνητά τις τιμές των ακινήτων, μετά δε τη λήξη τους θα σημειωθεί απότομη κάμψη του ρυθμού της αύξησης του ΑΕΠ».

ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΟΥ;

16 Απριλίου 2003: Η τελετή υπογραφής της Συνθήκης Προσχώρησης της Κύπρου, της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Εσθονίας, της Ουγγαρίας, της Λετονίας, της Λιθουανίας, της Μάλτας, της Πολωνίας, της Σλοβακικής Δημοκρατίας και της Σλοβενίας, και που πραγματοποιήθηκε στη Στοά του Αττάλου, κατά την ελληνική Προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ήταν ένα ιστορικό γεγονός: η Ευρώπη των 15 έγινε Ευρώπη των 25 κρατών-μελών.

Το κύριο άρθρο αναφερόταν σε αυτήν την τόσο σημαντική ευρωπαϊκή διεύρυνση. (Τεύχος 790, Μάιος 2003): «Απ' όλα είχε η γιορτή για την υπογραφή της συνθήκης προσχώρησης των 10 νέων μελών στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην Αθήνα: λαμπρότητα, μεγαλοπρέπεια, πολλά μεγάλα λόγια, αλλά και στιγμές γνήσιας συγκίνησης, αναφορές στον ελληνικό μύθο της Ευρώπης και τον συμβολισμό του [...].

Χωρίς υπερβολή, η υπογραφή της συνθήκης προσχώρησης και της Διακήρυξης των Αθηνών ήταν ένας ιδιαίτερης βαρύτητας σταθμός στην ιστορία της Ευρώπης [...]. Για την Ελλάδα η υπογραφή της τωρινής συνθήκης περιέλαβε και τη μεγάλη δικαίωση: την ένταξη της Κύπρου. Ένταξη η οποία αποτελεί μεγάλη νίκη της διπλωματίας –κυπριακής και ελλαδικής– και θα είναι καταλυτική για τις εξελίξεις στην ευαίσθητη αυτή περιοχή της νοτιοανατολικής λεκάνης της Μεσογείου».